रिपून् वञ्चयित्वा बधिष्यामि। उक्तं च यतः।

बहुबुद्धिसमायुक्ताः सुविज्ञाना बलोत्कटान्।
शक्ता वञ्चयितुं धूर्ता ब्राह्मणं छागलादिव ॥११७॥

मेघवर्ण आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्ति कस्मिंश्चिदधिकथा
ष्ठाने मित्रशर्मा नाम ब्राह्मणः कृताग्निहोत्रपरिग्रहः प्रतिवसति स्म। ॥३॥
स कदाचिन्माघमासे सौम्यानिले प्रवाति मेघाच्छादिते गगणे मन्दं
मन्दं प्रवर्षति पर्जन्ये पशुप्रार्थनाय किञ्चिद्ग्रामान्तरं गतः। कश्चिद्यज
मानो याचितः। भो यजमान आगामिन्याममावास्यायामहं यद्यामि
यज्ञं। तद्देहि मे पशुमेकं। अथ तेन तस्य शास्त्रोक्तः पीवरतनुः पशुः
प्रदत्तः। सो ऽपि तं समर्थमितश्चेतश्च गच्छन्तं विज्ञाय स्कन्धे कृत्वा १०
सत्वरं स्वपुराभिमुखः प्रतस्थे। अथ तस्य गच्छतो मार्गे त्रयो धूर्ताः
क्षुत्क्षामकण्ठाः सम्मुखा बभूवुः। तैश्च तादृशं पीवरतनुं पशुं स्कन्ध
आरूढमवलोक्य मिथो ऽभिहितं। अहो अस्य पशोर्भक्षणादद्यतनीयो
ऽहिमपातो व्यर्थतां नीयते। तदेनं वञ्चयित्वा पशुमादाय शीतत्राणं
कुर्मः। अथ तेषामेकतमो वेषपरिवर्तनं विधाय सम्मुखो भूत्वापमार्गेण १५
तमाहिताग्निमूचे। भो भो बालाग्निहोत्रिन् किमेव जनविरुद्धं हास्य
कार्यमनुष्ठीयते। यदेष सारमेयो ऽपवित्रः स्कन्धाधिरूढो नीयते।
उक्तं च यतः।

श्वानकुर्कुटचाण्डालाः समस्पर्शाः प्रकीर्तिताः।
रासभोष्ट्रौ विशेषेण तस्मात् तान्नैव संस्पृशेत् ॥११८॥ २०

ततश्च तेन कोपाभिभूतेनाभिहितं। अहो किमन्धो भवान्। यत्
पशुं सारमेयं प्रतिपादयसि। सो ऽब्रवीत्। ब्रह्मन् कोपस्त्वया न
कार्यः। यथेच्छया गम्यतामिति। अथ यावत् किञ्चिदध्वनो ऽन्तरं गच्छ
ति। तावद्द्वितीयो धूर्तः सम्मुखः समुपेत्य तमुवाच। भो ब्रह्मन् कष्टं
कष्टं। यद्यपि वल्लभो ऽयं ते मृतवत्सः। तथापि स्कन्धमारोपयितुम २५